

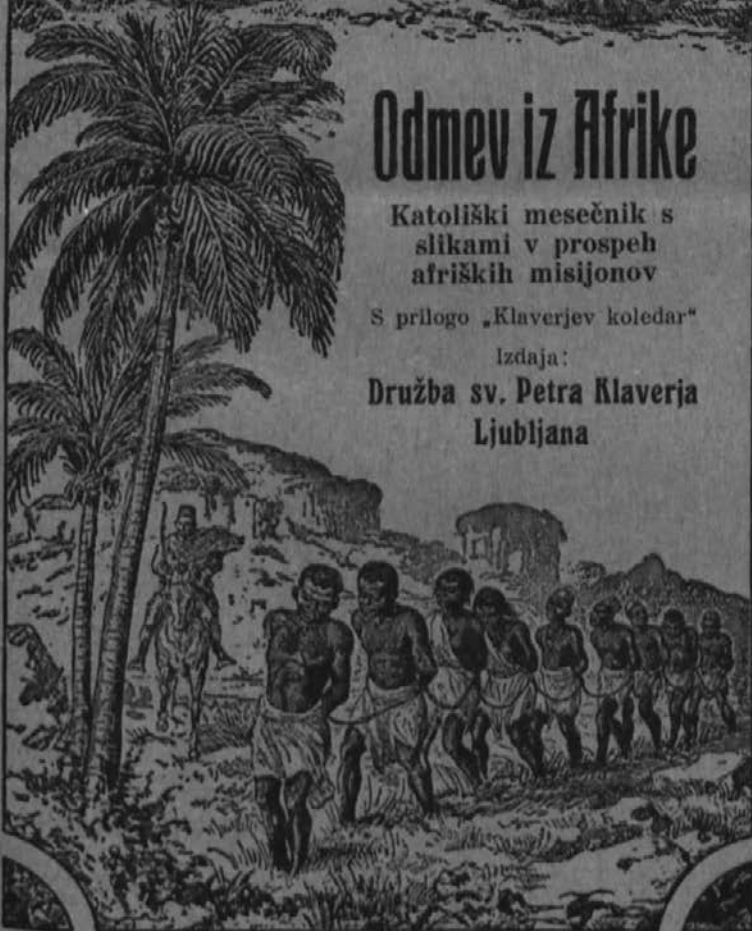
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, hrvaškem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji **10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š**; s prilogo „Klaverjev koledar“ **15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š**. — Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: Skrbi misijonarja. — Potrebna ustanova v Sekunilandiji. — Čudodelno spreobrnjenje. — Zvečer pri bolniku. — Slava materi zamorcev. — Kratka misijonska poročila. — Čemu knjige za zamorce. — Ljubezen in požrtvovalnost zamorcev za sv. mašo. — Na videz mrtev. — Uslišane molitve.

Darovi.

Od februarja 1930.

Za afr. misijone v splošnem: Din 7.543·17.

Za sv. maše: Din 50.—.

Za stradajoče: Din 6.871.—.

Za gobavce: Din 567.—.

Za odkup sužnjev: Din 6.280.—.

Za botrinske darove: Din 2.495.—.

Za zamorčke: Din 111·50.

Za katehiste: Din 85.—.

Za semeniščnike: Din 100.—.

Za kruh sv. Antona: Din 2.880·50.

Za otroško zvezo: Din 28.—.

Za mašno zvezo: Din 2.127.—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 639.—.

Za določene namene: Din 52.—.

Za določene misijone: Din 3.—.

Za rože sv. Terezike: Din 919·20.

Za Klaverjevo družbo: Din 221·80.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 727.—.

Po zakristiji cerkve Sreca Jezusovega Din 30.— za afr. misijone.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Prosimo, zbirajte znamke v prid misijonom in pošljite nam jih!

„Odrešil si nas, o Gospod, s svojo krvjo iz vseh
narodov jezikov in plemen . . .“

Skrbi misijonarja.

Apostolski vikarijat Bazutolandija (Južna Afrika).

Piše misijonar, oblat Brezmadežne.

Preteklo leto sem imel dobro duhovno letino v svojem misijonu, za kar gre hvala milosti božji in molitvi mnogo pobožnih duš. Bilo je sto izpreobrnjenj: številka, ki odtehta vse zaklade zemlje, obtežuje pa seveda moje delo in mojo odgovornost.

11. septembra smo imeli lep praznik: 120 odraslih je bilo krščenih. Prisostvovalo je tri tisoč ljudi, med temi mnogo paganov in heretikov; kajti vsled pomanjkanja prostora ne pripustimo k slovesnostim drugih kristjanov, ki ne stanujejo v dotičnem misijonu. Ker je bil navzoč tudi policist, ki ga je poslal oficir iz Butha-Butha — katoliški Evropejec — je vladal ob slovesnosti popoln mir. Naši novoizpreobrnjenci se vedno zelo lepo obnašajo; že na obrazu se jim pozna, kako so notranje prežeti tega, kar se nazunaj ž njimi godi. Pa tudi misijonar jih z duhovnimi vajami poprej prav dobro pripravi na tak dan.

Bojim se, da nas bo lakota ovirala pri delovanju. Lakota je kakor pošast, ki vedno preti krajem v Južni Afriki. Zdaj je tu največje poljsko delo, toda niti kaplje dežja še ni padlo. Zidava cerkve sv. Pavla dobro napreduje, za kar se imamo zahvaliti Vaši podpori. Delo je nekaj časa počivalo, ker so naši zamorci precej lagodni ljudje; zdaj so se pa zopet oprijeli. Za streho in okna bo poskrbel monsignore. — Kakor hitro bo ta cerkev dograjena, se bodo zidarji preselili k misijonu sv. Monike, da tam sezidajo novo šolo s kapelico. Potem bi pa želel, da gredo takoj naprej k Naši Ljubi Gospej Pontmain, kjer imajo sedaj samo malo kapelico, ki komaj zadostuje za otroke in ki se je pred leti zidala s pomočjo darov Klaverjeve družbe. S preč. apostolskim vikarjem imava izdelan že ves podroben načrt; toda njega muči vse polno drugih skrbi in mi vedno zastavi vprašanje: „Ali imate denar, vsaj za začetek?“ Pa mi kar samo od sebe pride na jezik: „Da, monsignore, Družba sv. Petra Klaverja nas bo podprla v prvih stiskah!“

Ali nisem nekoliko predrzen? O, ko bi po pravici smel tako govoriti — najsrečnejši misijonar bi bil! Zaenkrat delam sam brez pomoči sester ali stanovskih tovarišev.

Sam moram skrbeti, kako se bom preživel, kje stanoval in kaj bom pridelal zase in za 3.000 kristjanov in 20.000 paganov, ki upam da bodo še kedaj kristjani.

Dal Bog, da bi nam letos še ne bilo treba nadlegovati Vas — mater misijonov — s prošnjo za vsakdanji kruh. Naj bi Vaši darovi šli do zadnjega v čast božjo, v hrano duš in v širjenje Evangelija. Mogočna priprošnjica v nebesih, blagopokojna mati Marija Terezija Ledóchowska nam to izprosi!

Zelo potrebna ustanova v Sekunilandiji.

V južni Afriki je največje važnosti to, da se vpelje čim več misijonskih postaj, da morejo katoliški misijonarji razširiti svoj delokrog v nove in oddaljene kraje. Velik boj se bije za južno-afriška ljudstva. Sekte raznih narodov, prostozidarstvo, boljševiki: vsi ti se borijo s katoliško Cerkvijo za vpliv pri domačinih. Kako je torej potrebno, da misijonar, kakor hitro je prišel v kak kraj, ustanovi misijonsko postajo. Neki misijonar od Sinov presv. Srca opisuje v pismu do Klaverjeve družbe, kako je ustanavljal tak misijon: „Kdor hoče tu v Sekunilandiji, kjer stanujejo večinoma domačini, ustanoviti prvo misijonsko postajo, se mora boriti z velikimi težavami. Apostolski prefekt iz Lydenburga je po posebni previdnosti božji nakupil kos zemlje, ki leži v središču dežele in je obenem zelo rodovit in bo prav prikladen za kultiviranje, kakor hitro bomo mogli z misijonom začeti. Mogli bomo torej tudi razne zunanje postaje ustanoviti in šole zidati. Ta kos zemlje je sicer zdaj le pašnik in grmovje, obsega pa 1200 ha dobre in rodovitne zemlje.

10. aprila me je spremil apostolski prefekt z enim patrom in še tremi brati semkaj in mi izročil zemljo rekoč: „To je sedaj vaš delokrog; kako boste začeli, bodi vaša skrb. Glavnice in denarja vam ne morem dati, ker sam nič nimam in me skrbi, kako bom poplačal lastne dolgove. Pomagajte si sami, kakor si veste in znate.“ To je zgodba skoro vsakega misijona v začetku. — Zdaj najbolj potrebujemo motornega drevesa za preoranje ledine. Stal nas bo z vsem potrebnim 400 angl. funtov (100 tisoč dinarjev). Visoka vsota, ampak potrebna, tem bolj, ker bomo mogli z motorjem goniti tudi mlin in na ta način sebe in prebivalstvo oprostiti izžemanja judovskih trgovcev. Najbližji

mlin je oddaljen 80 milj. Trgovci profitirajo 20 do 50 procentov. Ali smem upati, da me boste podprli, da si nabavim tak motorni plug?„

Družba sv. Petra Klaverja sprejema doneske v ta namen, da jih pošlje misijonarju za nabavo motornega pluga. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Čudodelno izpreobrnjenje.

Piše P. Valat, oblat Brezmadežne, misijonar v Bazutolandiji.

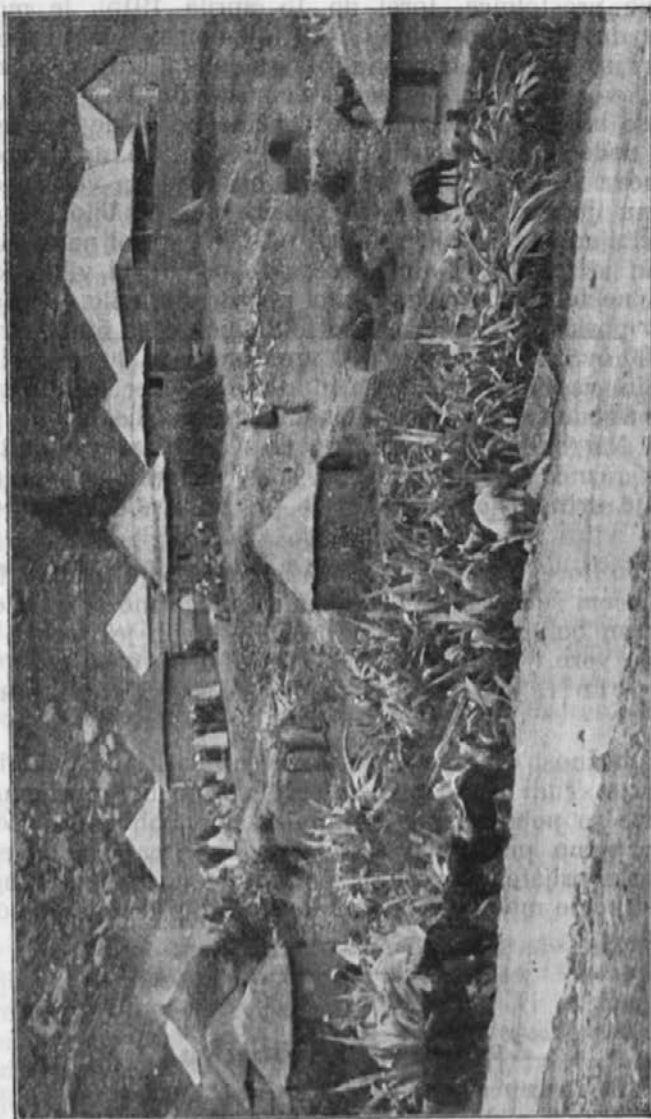
(Konec.)

Njegova ljubezen do bližnjega.

Ker je Griffit neprenehoma hotel posnemati Presv. Srce Jezusovo, je postal krotek, dober, velikodušen kristjan, poln sočutja z bližnjim v nesreči. Često ga je obiskovalo polno revežev in zapuščenih, ki so ga prosili za pomoč, vedoč da je dober in katoliški. Po očetovsko jih je sprejemal in jim preskrbel hrane in obleke. Pogosto sem srečaval starčke in vdove z otroci, ki so hiteli k njemu po pomoč. Malo laikov je tako dobrotljivih kot je bil ta pobožni kralj.

Njegova zasebna molivnica.

V novi hiši, ki jo je sezidal Griffit 1915., je postavil 3 m dolgo in 2 m široko sobo poleg spalnice, ki mu bo služila kot molivnica. V njo ni smel stopiti tujec. Le škofje, duhovniki, redovnice so imeli dostop v to svetišče, da so tam zmolili kako molitev in mogli občudovati dragocenosti, ki so bile tu nakopičene. Po stenah so visele lepe podobe v krasnih okvirjih. Glavna stena je bila pokrita z dragoceno barvano tapeto, ker je služila kot ozadje malemu altarju. Na tej tapeti je bilo pripetih nebroj daril, ki jih je prejel kralj od svojih znancev in obiskovalcev, ki so videli, kako rad ima kralj pobožna darila in so mu jih zato radi prinesli v dar in spomin. Na altarju je stala velika soha Sreca Jezusovega, ki jo je Griffit 1919. kupil v Londonu. Malo proč je stala druga podoba iz bronovine, ki je predstavljala kralja Ludovika in ki jo je daroval msgr. Dontenwill, vrhovni predstojnik oblatov Brezmadežne. Pred altarjem sta bila dva klečavnika za kralja in kraljico, kjer sta zjutraj in zvečer kleče molila.

Prestolnica kralja Griffita.

Kraljevi misijon sv. Ludovika.

Predno sta bila sezidana misijon in cerkev v bližini kraljeve prestolnice, torej do 15. aprila 1915., je moral kralj z družino napraviti pot 13 kilometrov, da je mogel biti pri sv. maši v misijonu Massabielle. Griffit je zato nabavil vozov in konj v zadostnem številu za vse svoje. Tako so bili vsi člani njegove družine ne glede na vreme vsako nedeljo pri spovedi in sv. obhajilu. 25. april, ko je bila nova cerkev posvečena, pa bo ostal za vse čase v spominu ljudstva in krajevne zgodovine. Ni bilo mogoče prešteti ljudi, ki so bili prihiteli od vseh strani na to slavnost, ki je trajala tri dni. Prečastiti apostolski vikar je v družbi nešteto duhovnikov imel glavno opravilo. Kralj je bogato poskrbel za telesne potrebe: pobili so 50 volov in nad 300 ovac. Nabavili so 100 vreč moke in 30 vreč sladkorja in vse to razdelili med navzoče. Ker je bilo tudi vreme ugodno, ni ničesar manjkalo in veselje je bilo popolno. Na ravnini pred misijonom si videl zvečer stotine ognjev raznih skupin ljudi, ki so si pripravljali večerjo. Vmes je svirala godba, kakor je pri prebivalcih Bazuto v navadi.

Evo torej nekaj potez iz življenja tega kralja. Navesti hočem še besede nekega znamenitega moža te dežele, ki so tem bolj zanimive, ker dotični, ki jih je izrekel, ni bil naše vere. „Če je čudež že to, da se je Griffit izpreobrnil, je še večji čudež, da je ostal stanoviten.“

Pobožnost do Srca Jezusovega je bila kralju najljubša pobožnost. Tudi podložniki so se je vedno bolj oprijemali. Mi bomo to pobožnost med njimi vedno bolj gojili s tem, da jim bomo preskrbeli slik in podob Srca Jezusovega. Misijonski prijatelji, prosimo, podpirajte nas v tem. Zagotovili si boste molitev misijonarjev in ž njo blagoslov božji iz neba.

Zvečer pri bolniku.

Piše misijonska sestra v Entabeni, Zululandija.

Ura je pol 6. zvečer. Zvonec v misijonu kliče k duhovnemu branju in potem k počitku. Dnevno delo je končano; zdaj treba še zadostiti dušnim potrebam.

Zaprem lekarno in hočem v cerkev. Kar stopi iz sence dreves neki mož, rekoč: „Jaz sem Adolf Ngcobo. Pošilja me mož, čigar otrok umira, in želi, da bi ga krstili.“ — „Ali je daleč od tu?“ — „Ne. Tu zadaj za prvimi hribi, pri slepi Ani.“ — Temno je že; zato morata v tem slučaju dve sestri na pot. Eden misijonarjev, ki pomaga drugemu, je bolan, drugi je pa v neki oddaljeni postaji, p. superior pa je že danes bil pri več bolnikih in je povrh še s konja padel.

Malo pozneje sva sestra Rajnolda in jaz na potu. Želela sem, da mlajša sestra enkrat dobi priliko, da bo mogla krstiti otroka. Najin spremljevalec gre pred nama in je z enim skokom preko potoka Izabeka. Za naju je potok preširok. Moja tovarišica hiti ob bregu, kjer je nedaleč brv čez vodo; meni pa so noge silno trudne in težke, kar znači mrzlico; zato poiščem najbližjo plitvino, in z menoj vred tudi Mehtilda, večja deklica, ki sva jo bili vzeli seboj za spremstvo. Od druge strani brede vodo neka starejša ženska, ki je pa videti še zelo močna. „Slišiš žena!“ ji zakličem, „ponesi me preko vode.“ Ona pa: „Kako naj to storim, saj vidiš, da nesem na hrbtu speče dete.“ Obrne se in mi smeje se pokaže otroka na hrbtu. Kako sedaj? Mehtilda ve dober svet. „Jaz te ponese!“ In predno se zavem, sem na drugem bregu. Tako sem precej prehitela sestro Rajnoldo, ki me pa kmalu doteče. Gremo dalje. Upamo, da dobimo otroka še živega. V vsej okolici že tri mesece ljudje zelo mrjo; in četudi so duhovniki vedno okrog bolnikov in tudi sestre večkrat gredo ven, vendar jih je že mnogo umrlo brez sv. krsta.

Naš vodnik ubira čisto drugo pot nego za hrib v smeri proti slepi Ani.

„Adolf, slepa Ana stanuje vendar tu!“

„Da, mama!“

„Kam pa gremo?“

„Tja čez onele griče.“

Korakamo preko več hribov med gosto travo in po plju, ki je posejano s koruzo. Potem zopet preko travnikov in planot, oziraje se proti nebu, ki je posejano z zvezdicami. Hodimo že poldrugo uro, ko naš vodnik obstane. Prilezli smo iz goste in visoke trave in naenkrat stojimo pred slabotno kočico. „Tu je!“

Jaz se splazim prva v koč. Zvezde sevajo kar skozi luknje v strehi, tako da morem ločiti posamezne osebe v sobici.

„Janez, ali ti tukaj stanuješ?“ vzkliknem presenečena. Že zdavnaj ga namreč poznam, svojega nekdanjega učenca Janeza Ngcobo. Ni bil med najpridnejšimi; vendar pred nekaj leti je imel še dokaj dostojen dom. „Kako da te najdem v tej borni koči?“

„Mama, bolezen je temu kriva. Že dolgo smo vsi bolni, jaz, žena in otroci. Vse smo izdali zdravnikom-čarodejem, pa smo le še bolni.“ Mož je res videti zelo slab. V naročju drži slabotno, jokajoče dete. Ob njem stoji bleda in suha žena, zunaj pred kočjo pa se drenjajo drugi otroci okrog stare matere, da bi dobili kak strok koruze za lačne želodce.

„Nisem vedela, da vam je tako hudo,“ sem rekla sočutno, „zakaj pa te več ni bilo?“

Ne ve, kaj bi odgovoril. Seveda! Zdravniki-čarodeji in misijonska lekarna, to ne gre skupaj. „Kje pa imate obleko, ki smo jo dali za ženo in otroke?“ — „Tamle v zaboju.“

Ne izprašujem dalje. Bojim se, da je zaboj domalega prazen, ker je bilo treba obleko zastaviti za zdravila in potrebno hrano.

Zdaj pride na vrsto bolno dete. To izmozgano telesce je že vnaprej zapadlo smrti, to vidim takoj.

„Ti želiš, da otroka krstim?“

„Prosim, mama, za to.“

Sestra Rajmolda se približa detetu, vzame posodico s krstno vodo, a je nekoliko boječa. To je pač tako vsakemu, ki ima prvič krstiti. Osrčujem svojo mlajšo tovarišico rekoč: „Nič se ne bojte. Kar mirno krstite.“

„Kakšno ime (igama) naj mu damo?“

Ob besedi igama Janez posluhne. „Prvič so jo krstili za Margareto,“ reče.

„Kako? Ali je bil otrok že krščen?“

„Da, toda le enkrat. In tudi mati je bolna in želi, da bi bila krščena.“

„In je bila tudi že krščena?“

„Da, toda le enkrat.“

Ga zavrne Adolf: „Poslal si me po sestro in mi nisi nič povedal, da je otrok že krščen. Ali ne veš, da ne more biti nihče dvakrat krščen?“ Ubogi mož je ves začuden. Svoj čas je bil v sili krščen; od tedaj ga ni bilo več k pouku. Kar piše neki pesnik o Evropejcih, velja tudi o naših Zulu, ki so bili v sili krščeni: „Celi pagani, ali vsaj pol pagani so še vedno.“ Opravičeval se je, da je mislil,

da v sili vsakega še enkrat krstijo. Poučimo ga, kako je, molimo skupno za otročiča in za vso družino in se vrnemo, od koder smo prišli. Vsi se nam zahvaljujejo.

Drugo jutro je prišel Janez povedat, da je Margareta umrla. Rad bi bil kupil krsto, pa ni imel denarja. Tudi ni imel ne voza ne volov, da bi bil trupelce prepeljal v misijon. P. superior Ignacij pa ga je tolažil: „Ne delaj si skrbi, Janez, ampak otroka kar doma pokoplji, in ko bom kmalu hodil tam blizu, bom blagoslovil grob.“ Pa je odgovoril Janez: „Baba, to bi bilo vse prav, samo . . .“

„Kaj samo?“

„Potem bo mrliček strašil in bodo kmalu pomrli še ostali otroci.“

„Kdo ti je to natvezel?“

Janez se nemirno ozira in ne ve, ali naj pove tako kot misli. Naposled zmaga zaupanje do misijonarja in reče: „Glejte, ako mrličje pokopljejo pri vas v misijonu, potem je mir pred njimi; ako pa jaz otroka doma pokopljem, bo prišel vsako noč nazaj h grobu v podobi opice. In potem se začne kričanje. Opica vpije „Eh!“ iz groba in iz okolice ji odgovarja „Eh!“. In to se ponavlja toliko časa, da mrtvi otrok potegne dušo iz živega. Resnično je to tako!“

„Janez, ne verjemi v te paganske vraže, saj si kristjan. Tvoj otrok je v nebesih in si ne želi nazaj. Življenje in smrt ima pa le Bog v rokah.“

„Res je, tata! Prav imaš. Kristjan sem, vendar, kar sem povedal o opici, to je resnica.“

Naposled se da vendarle prepričati, da je za otroka tudi doma dobro. Damo mu belo oblekco, da dete preobleče. In potem gre.

In kaj se zgodi! Popoldne ob 2. uri zagledamo, kako par volov počasi vleče voz po hribu proti misijonski cerkvi. Na vozu pa je iz belih desk za silo stesana mala rakev, v njej pa Margareta. Ob vozu gre Janez ves vesel in poleg njega, na palico se opiraje, stara mati. Deske za rakev je bil naprosil pri sosedih; za pokrov je bilo premalo, zato je pokrtil rakev kar s staro vrečo, ki jo je z žebli pritrdil na deske. Pa, da je bila le rakev in otrok v njej zabit, da ne bo za seboj zvalil še drugih!

Marija Terezija Ledóchowska,
ustanoviteljica družbe sv. Petra Klaverja.

Slava „materi zamorcev“!

Piše msgr. Grandin, apostolski prefekt v Ubanghi Chari.

Slava „materi zamorcev“, ki ščiti misijonarje. Takoj ko sem dospel v ekvatorijalno Afriko, sem Vam pisal, da sem ustanovil novo misijonsko postajo na meji angleško-egiptovskega Sudana, v Bangassu, pod imenom sv. Petra Klaverja, in jo postavil pod varstvo „matere zamorcev“ grofice Ledóchowske. Naj Vam povem, kako je v dveh slučajih ta služabnica božja že pomagala misijonarju v Bangassu.

Vsled dolgih potov, ki jih imamo, se poslužujemo po cestah neke vrste cize na dveh kolesih. P. Faget, ki je bival v Bangassu, se je peljal na takem vozičku skupno z dvema misijonarjema in enim otrokom. Vozili so poklanec navzdol, pa je zavil voziček po naključju v stran, se prevrnil v jarek in pokopal pod seboj voznika in potnike. Obenem je zadel voziček ob neki brzobjavni drog, kar je povzročilo, da je odletel nazaj na cesto, ne da bi se bil znatno poškodoval. Tu je bila očitvidno božja moč poleg, kar pripisujem priprošnji pokojne grofice Ledóchowske M. Terezije, ki sem ji bil izročil v varstvo misijon in misijonarje ter postaje.

V drugem slučaju je pomagala še bolj očitno. Isti p. Faget se je vozil na motorju s prikolico v Bangui po zelo nevarni cesti. Na eni strani se je dvigala pečina, na drugi je zijal 40 m globok prepad. Po neprevidnosti je pater zadel ob skalovje in to tako močno, da ga je vrglo v prepad. Priletel je v globočino skupno z motorjem in otrokom, ki ga je vozil v prikolici. In glejte: navzlic temu, da so se vsi skupaj večkrat prekopicnili med padcem in obležali spodaj v prepadu, se ni nič zgodilo ne patru, ne otroku, ne stroju. Pater je vstal, položil otroka v prikolico in sedel na vozilo in srečno prevozil po ozkem potu, ki je vodil po dolinici. Prišedši v misijon nam je pripovedoval, kaj se mu je pripetilo. Jaz sem rekel vpricho vseh, da je to očitvidna pomoč pokojne grofice Ledóchowske, ki sem ji bil priporočil patra in misijon v varstvo. Zato ponavljam i na tem mestu: Slava „materi zamorcev“, ki varuje misijonarje!

Kratka misijonska poročila.

Škof Broderik, apost. vikar Zah. Nigerije: „V dokaz globoke hvaležnosti, ki jo čutim za Vašo tako zaslužno Klaverjevo družbo, bom na Božič opravil slovesno cerkveno opravilo na Vaš namen. Tudi se bom pri tem spominjal Vaše blagopokojne ustanoviteljice, da bi Bog dodelil, da bi bila čimprej prišteta med svetnike v božjo čast in rešenje nemrljivih duš, zlasti v Afriki.

Zelo smo Bogu hvaležni za mnoge milosti in obilni blagoslov v preteklem letu. V primeri s prejšnjim letom zaznamujemo velik porast sv. krstov, birm in sv. obhajil. Šol in šolarjev pa imamo nekoliko manj, to pa vsled poostrenega šolskega zakona, ki zahteva povsod strokovno izobražene učitelje in je zato težko ustanavljati nove šole. Da ugodimo zakonu, smo prisiljeni, da ustanovimo novo učilišče. V ta namen smo priredili prvo nadstropje naše največje misijonske hiše v dvorano, spalnico in je-

dilnico za nove učiteljiščišnike. To bo seveda le začasno, vendar nam bo odleglo vsaj za eno leto. Petnajst mladeničev je že začelo tukaj svoj pouk pod vodstvom misijonarja, ki mu pomaga še en pater. Ta študij bo trajal 4 leta. Bil sem navzoč pri otvoritvi in sem dal nakonec svoj blagoslov.“

Sestra M. Evfemija Dominikanka, Natal: „1. julija smo otvorili zopet novo šolo za 400 učencev. S tem smo si povečali delo v misijonu. V decembru bomo začeli graditi višjo dekliško šolo, ki jo je vlada odobrila. Stala bo 120.000 dinarjev. Mala Terezija Děteta Jezusa bo imela mnogo opravka, predno bomo imeli to vsoto skupaj. Ne vem, če sem Vam že sporočila, da bo ta šola posvečena Brezmadežni in Mali sv. Tereziji.“

P. H. Henrik, oblat Marije Brezmadež., Ukuambi: „Cerkve in šole še nismo mogli zidati, ker je primanjkovalo vode za

žganje opeke. Tudi žetev je bila vsled suše zelo slaba. Za kuho smo dobili vode; živina pa je morala žejo trpeti. Poginili so nam: štirje voli, trije osli, en mezeg, dve kravi. Tudi v prihodnje ne kaže mnogo bolje, ker nam nebo pošilja le malo dežja. Molimo in prosimo Boga, da se nas v prihodnjih mesecih usmili. Ako ne bo dežja, bo nastopila lakota, česar se zelo bojimo. Prosim Vas in Vašo družbo, da se se nas v molitvi spomnite, da ljubi Bog prizanese naši deželi.

V ostalem pa nekoliko napredujemo. Imeli smo 34 krstov, 332 spovedi, 938 sv. obhajil, 5 zakonov in 13 misijonskih potovanj. Ustanovili smo zunanjo postajo „Sv. Ivan“. Počasi a trajno napredujemo. Sv. Mala Terezija naj nas vodi in nam siplje cvetja z nebes.“

Msgr. Kelling iz Očetov sv. Duha, apostolski prefekt v Cubango: „Ljubi Jezušček mi je poslal Vaše darilo, ki ga nakazuje z dne 20. nov. Ravno na božič sem dobil pošiljatev. Bog Vas za to tisočero blagoslovi; zelo sem Vam hvaležen. Začeli smo devetdnevnic v čast naši nebeški zaščitnici grofici Ledóchowski; zadnji dan devetdnevnic je dospelo Vaše pismo. 11 tisoč lir, ki ste mi jih dali na razpolago, sem porazdelil med misijone, koder razsaja lakota.

Imeli smo vesel božič. Pri polnočnici je bilo navzočih 280 Evropejcev in 6000 črncev. Vsi so šli k sv. obhajilu. Kakšen napor: 6.000 ljudi spovedati v

dveh dneh! Bili smo le štirje spovedniki. Dva sta morala na sv. večer ven; eden je šel maševat v Hvambo, kjer je 5.500 Evropejcev in 1.800 črncev; drugi pa v Bella Vista, ki je središče Evropejcev.

Ob železniški progi oskrbujemo duhovno 10 malih vasi, a nas je pre malo, da bi za te ljudi zadostno poskrbeli. Je 800 šol, ki jih je treba tudi obiskati in nadzorovati. Duhovnikov nas je le 26. Sam ljubi Bog nam pomagaj!“

P. Mangan, misijonar v Mill-Hill-u (Zgornji Nil): „Februarja lani sem bil nastavljen kot dušni pastir za dva otoka, ki ležita v jezeru Viktorija, z namenom, da tu ustanovim misijonsko postajo. Domačini so tako revni, da mi ne morejo nič pomagati pri tem. Pred 25 leti so oboleli za spalno boleznijo in so vse prepeljali v Milansko Ugando. Ob povratku so dobili tu golo puščavo. Po vrtovih je rasel plevel in trnje ali pa so iz grmovja zrasla velika drevesa. Koče so jim v teh 15 letih čisto razpadle. Za cerkev mi služi koča, zidana iz ilovice in pokrita s slamo. Tako je bila zidana tudi šola, ki se je pa pred kratkem podrla. Tudi sam stanujem v ilovnatih kočih. Ali Vas smem prositi: Pomagajte mi, da si postavim dostojno cerkev, šolo in primerno stanovanje! Tu je 2000 kristjanov in prav toliko paganov. Bodite prepričani, da je res dobro delo podpirati naš misijon. Upam, da moja prošnja ne bo zastonj.“

„Prevelika skrb za prihodnost je hči malodušnosti. Srce, ki je obrnjeno na Boga, upa od njegove dobrote več doseči, kot bi moglo pričakovati. Svojim Bogu podpore ne odreče. Imamo bogatega očeta; bodimo le njegovi otroci.“

(Sv. Ignacij Lojola.)

Čemu knjige za zamorce?

Brat Lavrencij, iz kongregacije očetov sv. Duha, misijonar v Huilli, je poslal Družbi sv. Petra Klaverja sledeči oklic s prošnjo:

„Ni mogoče zadosti obžalovati dejstva, da se kriva vera in nemorala v naši ubogi Afriki strahovito širita. Izmed poglavitnih vzrokov temu žalostnemu dejstvu je to, da so slabe knjige in časopisi tako zelo razširjeni. Ne dobiš mesta niti vasi, kjer bi ne bilo razširjeno to satanovo seme. Otroci in odrasčeni imajo dovolj prilike, da zastrupljajo duše ob branju slabih romanov in pohujšljivih spisov. Mnogo knjigotržcev, ki so najhujši sovražniki naše sv. vere, se ne strašijo očitne goljufije. Razširjajo v masah knjige, ki nosijo lep in nedolžen naslov, njih vsebina pa je polna krivoverstva in sovraštva do Boga. Seveda te knjige navzlic lepim naslovom niso od cerkve potrjene. Žal, je mnogo ljudi, ki trgajo te strupene sadove in vživajo skriti strup. Strašno je dušno razdejanje pri takem berilu celo pri taktih, ki so mislili, da so utrjeni v veri in čednostnem življenju.

Zavisno je od šole, ali se bodo rešili ali pogubili otroci, ljubljenci Jezusovi . . . Naj bi nam naši dobrotniki in ljubi bralci poslali kar mogoče veliko dobrih in pobožnih knjig razne vsebine v portugalskem jeziku pisanih.

Delajmo dobro, dokler je čas in moremo. Pobožni pisatelj piše: Širjenje dobrih knjig, ki so neumorni apostoli, je samo na sebi zaslužljivo delo in Bogu ljubše, ko zidanje bolnišnic; kajti vso večnost bo veljalo za lepše in popolnejše, ako si rešil dušo, kot telo.

Prosimo čudodelnega praškega Jezuščka, ljubo Mater božjo dobrega sveta in sv. Petra Klaverja, da naj bogato poplačajo vse tiste, ki nam pomagajo z dobrimi knjigami.“

Nevarnosti, ki nam jih odkriva ta oklic, so zadosten dokaz, kako je potrebno, ako hočemo ohraniti vero in čednost zamorcem, da jim damo v roke dobrih katoliških knjig. Podobno tožijo tudi od drugih strani Afrike. V tej dušni potrebi skuša pomagati Družba sv. Petra Klaverja s tem, da tiska knjige v jeziku afriških domačinov. Kdor želi biti deležen tega dobrega dela v čast božjo in rešenje duš, naj pošlje letno 25 Din za „Zvezo afriškega tiska“ in s tem postane ud te ustanove. Naslov dobiš na 2. str. ovoja.

Ljubezen in požrtvovalnost zamorcev za sv. mašo.

Piše sestra M. Evgenija, dominikanka.

„Preteklo nedeljo je bilo 17 mladih deklic sprejetih v Marijino kongregacijo. Kdo je bil bolj vesel: misijonar ali učiteljice, ali otroci? Šolski otroci so nad vse vneti. Vsako nedeljo so pri skupni sv. maši in tedaj jih mnogo pristopi k sv. obhajilu. Ob tej priliki molimo skupno za dobrotnike. Pa ne le otroci so tako vneti, tudi odrasli ne zaostajajo za njimi in prihajajo često zelo daleč k sv. maši.

Mati našega najbližjega soseda, ki je trd pagan, je stara 90 let. Ker zavoljo nog ni mogla več v cerkev, se je plazila po vseh štirih vsako nedeljo in kedaj tudi v delavnik k sv. maši. Večkrat sem jo srečala na poti. Bila sem do solz ginjena, zlasti pozimi, ko je tako mraz in naš misijon leži visoko in ga od vseh strani obdajajo gore. Nekoč sem ji rekla; „Glej, ljuba mamica, saj Bog ne zahteva od tebe, da bi v cerkev hodila, ostani rajši doma“. Pa mi je odgovorila: „Po vseh štirih še morem, za Boga je vredno vse storiti — in da le sv. mašo dobim. Kaj bo potem, ko se niti plazili ne bom mogla? To bo velika pokora, ko ne bom več mogla k Ukulunkulu (k ljubemu Bogu)“. Sedaj že več laziti ne more. Četudi njen sin noče nič vedeti o sv. veri, se ji je dozdaj posrečilo, da je podučila vse njegove otroke in jih izpreobrnila, ne da bi on to vedel, toda z veliko težavo in žrtvami. Ime ji je Ana in je izmed naših najboljših katoličank. Žal, da ni mogla biti prisotna pri preobleki prvih črnih dominikank. Jaz sem izposlovala, da sem jo smela obiskati z vsemi novin-kami. Ko smo prišli v njeno kočo, smo jo dobili, ko je ležala na tleh (kot je pri paganih navada) pokrita s staro odejo. Je skoro čisto oslepela in nas ni mogla videti. Ko je čula, da so prišle črne sestre, se je s težavo dvignila, objela je vsako posebej ter jokala od veselja. Polna veselja je zaklicala: „O ve ljube hčerke božje, otroci našega naroda, ve ste sedaj sestre. Kako se veselim, ko bo treba umreti; saj vidim, da ljubi Bog tudi zamorce rad ima. Zamorke, sestre, dominikanke, ostanite Bogu zveste!“ Tako je bodrila novicinke.

Te nedelje ne bodo nikdar pozabile. Besede, trpljenje in lepi zgled uboge Ane so si bolj zapomnile kot pridigo predstojnice.

Gotovo bo vsakdo, ki ceni sv. mašo in njene sadove, želel imeti zasluge ob mnogih sv. mašah, ki se bero v Afriki. K temu mu pripomore „Mašna zveza za Afriko“, ki je po posredovanju Klaverjeve družbe kanonično vpeljana. S tem, da enkrat daruješ 10 Din, postaneš deležen sadu 300 sv. maš, ki se bero vsako leto za žive in mrtve ude. Kako delo ljubezni, ako vpišeš tudi svoje drage rajnike v to zvezo! Priglasiti se je pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Na videz mrtev?

Iz pisma sestre M. Klaver, dominikanke, misijon Kasisi.

Sredi januarja smo pokopali tretjega moža, ki je želel, da umre pri nas. Delal je v mestu. Nenadoma pride vest, da je Janez mrtev in da ga hočejo v pokopati misijonu. Čakali smo, kedaj ga prineso. Proti večeru je došel vlak. Njegova žena in trije otroci so prišli za njim. Moje gojenke so mi povedale, da so pripeljali mrtvega moža. Šli smo ven in pokleknili h košari, ki je bila spletena iz bičja in podolž ležala na tleh. Molili smo očenaš; med molitvijo začujemo rahlo stokanje. Silno sem se ustrašila in vprašala ženo, kaj to pomeni. Prikimala mi je, češ da ni mrtev. Hitro sem odgrnila zastor in videla, da mrlič gleda. Nesli smo ga v koč, greli ga in mu dali nekoliko konjaka. Zavedel se je. Njegova žena je rekla: „Bil je že čisto mrtev, a je čez noč oživel.“ Stregli smo mu, kar smo mu mogli. Na vsem životu je bil poln ran; zlasti prsti na nogah so bili vsi črvivi. Bolnik je bil pripravljen, da umre, ali pa da dela, ako ozdravi. Večkrat je prejel sv. zakramente. Med sv. mašo, ki se je zanj brala, je umrl. R. I. P. Zelo sem se čudila potrpežljivosti tega človeka. Zelo je bil hvaležen za zglavje in staro odejo. Smrti se ni čisto nič bal. Velikokrat sem se že čudila zamorcem, ko so umirali tako mirno. Gotovo bo njih sodba lahka v primeri z našo . . .

Cerkvena slavnost.

Dne 27. aprila (t. j. na Belo nedeljo) je priredila Družba sv. Petra Klaverja cerkveno slavnost v čast njene nebeške varuhinje Marije Matere Dobrega Sveta. Ob 4. popoldne je bila v uršulinski cerkvi pridiga, katero je imel preč. g. dr. Jerše. Nato darovanje za misijone, litanije in blagoslov z Najsvetejšim.

Poklic pomožne misijonarke za Afriko je odprt priprostim, kakor tudi izobraženim deklicam, ki jih ljubezen do Jezusa vabi v položaj, da bodo mogle molitev in apostolsko delovanje na idealen način združevati. Versko združenje pomožnih misijonark je delo blagopokojne grofice Marije Terezije Ledóchowske. Pomožne misijonarke podpirajo s svojim delom misijonsko delo misijonarjev v Afriki. Stalno dopisujejo z njimi in jih podpirajo pri delu z molitvijo, s pridobivanjem poklicev, z denarjem in drugimi zbirkami. V ta namen objavljajo pisma in prošnje misijonarjev v listih „Odmev iz Afrike“ in „Zamorček“ ter jim pošljejo nabrana darila. Skrbe za potrebno mašno obleko in posodo, prevajajo, urejujejo, tiskajo in širijo misijonske spise, prirejujejo misijonske slovesnosti itd. Važno njih delo je tudi tiskanje knjig, ki so jih misijonarji spisali v jeziku afriških domačinov na pr. mašne knjige, sv. evagelij, zgodbe sv. pisma, katekizme, besednjake itd.

Katera se želi posvetiti temu poklicu, naj se s pismeno prošnjo obrne na vrhovno vodstvo. Priporočamo, da si poprej naroči knjižico „Poklic pomožne misijonarke za Afriko“. Cena dinarjev 450, naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica št. 1.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

„Priporočil sem se blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski v neki važni gospodarski in zdravstveni zadevi. Bil sem uslišan, za kar se tu javno zahvaljujem in prosim objave, ker sem obljubil. Obenem pošiljam tudi obljubljeni dar.“ V. J. P.

„Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo in pošiljam mal dar za katekizme zamorčkom.“ M. in A. Š. Daruvar.

Mariji Ter. Ledóchowski in drugim patronom: „V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski in bl. Janezu Boscu za uslišano prošnjo, ker se je moj sin, ki je pobegnil od doma, zopet povrnil, pošiljam dar 100 Din.“ M. J. Lj.

Priporočajo se: M. G. G. se priporoča Mar. Ter. Ledóchowski za zdravje, pošilja mal dar in obljublja še več poslati, če ozdravi. — P. J. Murski Črnci, se priporoča Mar. Ter. Ledóchowski v neki veliki zadevi in obljublja večjo vsoto. — N. N. Celje se zahvaljuje in priporoča Mar. Ter. Ledóchowski ter pošilja dar Din 100. — A. T. Črna, pošilja v čast Mar. Ter. Ledóchowski Din 100 in prosi za ljubo zdravje. — A. J. Stara cerkev, Din 30 v čast Mar. Ter. Ledóchowski kot zahvala in prošnja.

Poročila propagande.

Mgr. Franc Bourke, iz lionske misijonske družbe, od leta 1929 apostolski prežekt Sev. Nigerije, je bil imenovan za apostolskega vikarja v Beninu (Južnozap. Nigerija).

Fonatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani. Odgovorni urednik: prof. Watzl.
Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Spomin za umrle.

Preč. o. Tappaz, misijonar Očetov sv. Duha, Huila —
Sestra Roza, prednica misijonark Frančiškank, Abesinija —
Sestra Bertila, iz kongregacije Dragocene krvi, Marianhill.
Jožef Zurej, Maribor — Iva Orel, učiteljica, Šmarje —
Joško Prezelj, Podlonk. — Fani Vidmar, Idrija, velika dobrotnica
Klaverjeve družbe in Afriških misijonov. R. I. P.

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

- 1. julija, na praznik sv. Krvi Jezusove.
 - 25. julija, na praznik sv. Jakoba ml., apostola.
-

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Dajte nam katehistov!

Tako nam kličejo misijonarji od vsepovsod. Katehist-domačin (katehet, učitelj) je misijonarju največja opora. On pozna navade svojih rojakov in njih jezik; zato mu često bolj zaupajo kot misijonarju samemu. On je sveto-valec, tovariš in tolmač misijonarja. On podučuje zamorce, jih pripravlja na sv. krst in jih pogosto ob smrtni uri tudi krsti. Zato vsak dobrotnik, ki z milodarom omogoči vzdrževanje katehista, pripomore k reševanju duš.

Darovi v ta namen naj se pošljejo Družbi sv. Petra Klaverja. Naslov glej na 2. strani ovitka.

Podporniki in podpornice Družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone.

Podporniki in podpornice Družbe sv. Petra Klaverja podpirajo ude verskega zavoda sv. Petra Klaverja v njihovi delavnosti in jih dopolnjujejo.

Oni slednjič pospešujejo Družbo z letnim darom 5 Din in še drugače tvorijo, kar jim ravno gorečnost veli. Majhen je pospeševalni prispevek v razmerju z velikimi dušnimi koristmi, ki jih prinaša podpornikom: kajti s pridruženjem Družbi sv. Petra Klaverja, ki podpira vse misijonske družbe v Afriki (kakor n. pr. Bele očete, očete od sv. Duha, jezuite, palotince, kapucine, frančiškane, lionske misijonarje, benediktince sv. Otilije, oblate Marije Brezmadežne in oblate sv. Frančiška Saleškega, sinove Najsvetejšega Srca itd.), imajo duhoven delež na vseh žrtvah, molitvah in dobrih delih številnih misijonarjev.

Imajo tudi delež na mnogih molitvah hvaležnih krščanskih zamorcev za Družbo in njene dobrotnike. Zares, svetlo žareča zvezda upanja za tisto resno uro, ko se stemni pred našimi očmi, in kateri neuide nobeden izmed nas!

Zahvale z darovi.

V zahvalo za uslišano prošnjo za kruh sv. Antona Din 100— Kornelij Igljč, Sv. Trojica pri Domžalah. — N. N. pošilja v zahvalo Din 160— na čast sv. Jožefu in grofici Ledóchowski.

Prošnje.

N. N. pošilja za afr. misijone in se priporoča Mariji; Tereziji Ledóchowski in sv. Tereziji Deteta Jezusa v neki zadevi. — A. F. Senovo, se priporoča Kraljici Majnika, Mali cvetki in blagopokojni grofici Ledóchowski za pomoč v veliki tiski. Obljublja dar in objavo. — Marijina družbenica se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, Mali cvetki, Mariji Tereziji Ledóchowski v neki dušni zadevi. — M. C. se priporoča Materi Božji, sv. Jožefu, Mali cvetki in Mar. Ter. Ledóchowski v dveh zadevah.
